

PARAULA I VIDA

La vida és un do, l'eutanàsia un fracàs

Aquest és el títol d'una Nota de l'Episcopat espanyol davant la tramitació i aprovació el 17 de desembre de 2020 de la «Llei Orgànica de regulació de l'eutanàsia» que cal anomenar d'eutanàsia activa. La Llei s'ha aprovat al Congrés sense debat públic i sense escoltar els experts. Es vol córrer. Ara està al Senat seguint els tràmits parlamentaris. Us faig avinent el més fonamental de la Nota dels Bisbes (10.12.2020).

La tramitació s'ha realitzat de manera sospitosament accelerada, en temps de pandèmia i estat d'alarma, sense escolta ni diàleg públic. El fet és especialment greu, ja que instaura una ruptura moral; un canvi en les finalitats de l'Estat: de defensar la vida a ser responsable de la mort infringida; i també de la professió mèdica, «cridada en allò possible a guarir o almenys a alleujar, en qualsevol cas a consolar, i mai a provocar intencionadament la mort». És una proposta que fa joc amb la visió antropològica i cultural dels sistemes de poder dominants al món.

La Congregació per a la Doctrina de la Fe, amb l'aprovació expressa del Papa Francesc, va publicar la Carta *Samaritanus bonus* (22.9.2020) sobre la cura de les persones en les fases crítiques i terminals de la vida. Trobareu el text a <https://press.vatican.va/content/salastampa/es/bollettino/pubblico/2020/09/22/carta.html>. Aquest text il·lumina la reflexió i el judici moral sobre aquest tipus de legislacions. També la Conferència, amb el document «Sembradors d'esperança. Acollir, protegir i acompanyar en l'etapa final d'aquesta vida», ofereix unes pautes clarificadorres sobre la qüestió. S'han de promoure les cures paliatives, que ajuden a viure la malaltia greu sense dolor, i l'acompanyament integral, per tant també espiritual, als malalts i a les seves famílies. Aquesta cura integral alleuja el dolor, consola i ofereix l'esperança que sorgeix de la fe i dona sentit

a tota la vida humana, fins i tot al sofriment i la vulnerabilitat.

La pandèmia ha posat de manifest la fragilitat de la vida i ha suscitat sol·licitud per les cures, al mateix temps que indignació pel fet de descartar l'atenció a persones grans. Ha crescut la consciència que acabar amb la vida no pot ser la solució per tal d'abordar un problema humà. Hem agraït la feina dels sanitaris i el valor de la nostra sanitat pública, reclamant-ne fins i tot una millora i una atenció pressupostària més gran. La mort provocada no pot ser una dreuera que ens permeti estalviar recursos humans i econòmics en les cures paliatives i l'acompanyament integral. Per contra, enfront de la mort com a solució, cal invertir en les cures i la proximitat que tots necessitem en l'etapa final d'aquesta vida. Aquesta és la veritable compassió.

L'experiència dels pocs països on s'ha legalitzat (6) ens diu que l'eutanàsia incita a la mort dels més febles. En atorgar aquest suposat dret, la persona, que s'experimenta com una càrrega per a la família i un pes social, se sent condicionada a demanar la mort quan una llei la pressiona en aquesta direcció. La falta de cures paliatives és també una expressió de desigualtat social. El Papa Francesc ha dit: «L'eutanàsia i el suïcidi assistit són una derrota per a tots». La resposta és no abandonar mai els qui pateixen, sinó cuidar i estimar. La resposta ha de ser la pregària, la cura i el testimoni públic que afavoreixin un compromís personal i institucional a favor de la vida, les cures i una genuïna bona mort en companyia i esperança.

Finalment, els Bisbes demanen als qui tenen responsabilitat en la presa d'aquestes greus decisions que actuïn en consciència, segons la veritat i la justícia. Reflexionem-hi i actuem en consciència.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Nit de Nadal a la Diòcesi

Des de la tarda del dia 24 i tot el dia 25 de desembre, a la Catedral Basílica de Santa Maria de La Seu d'Urgell, a tots els temples parroquials i capelles del Bisbat, es va celebrar la solemnitat del Nadal del Senyor. A la Catedral, la soprano Laura Castellet i els cantors de l'Escola de Música de La Seu d'Urgell van interpretar a l'inici de la Missa vespertina —avançada per causa de les mesures sanitàries— el *Cant de la Sibilla*, segons els cantorals de La Seu d'Urgell.

A tot arreu, tret del Principat d'Andorra, es van avançar les misses de mitjanit amb una presència considerable de fidels a totes les misses del vespre i del dia, es va mantenir la majoria de tradicions, especialment el cant de nades populars i la benedicció del pessebre parroquial.

A la Missa del migdia de la Catedral, l'Arquebisbe d'Urgell va impartir la benedicció apostòlica amb indulgència plenària. A diverses parròquies de la Diòcesi, la missa vespertina o de mitjanit va ser retransmesa per canals locals de televisió o de YouTube dels ajuntaments, com a la Parròquia de Sant Corneli i Sant Cebrà d'Ordino (Principat d'Andorra) que fou presidida per Mn. Joan Fenosa.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Millorar tecnològicament la condició humana? (III)

En les arrels filosòfiques del transhumanisme s'hi troba el *Discurs de la dignitat de l'home* (1486) de Pico della Mirandola (1463-1494), el *Novum Organum* (1620) de Francis Bacon (1561-1626) i les obres dels il·lustrats francesos, Nicolas de Condorcet (1743-1794) i de Julien Offray de La Mètrie (1709-1751). Nick Bostrom (1973) assenyala, però, que el pilar fonamental del transhumanisme és en *L'origen de les espècies* (1859) de Charles Darwin.

Pico della Mirandola defineix l'ésser humà com una entitat inacabada, en constant invenció, com un ésser no fixat, que no té un sostre fix, sinó que pot arribar a ser allò que es proposi. Es forja, es modela i es trans-

forma a si mateix adoptant la forma de qualsevol ésser de la creació. Aquí rau la seva grandesa i la seva excelsa dignitat en el conjunt de la creació. En això rau, justament, la seva dignitat, allò que el fa radicalment distint dels altres éssers de la creació.

El pensador renaixentista invoca el mite de Prometeu en el qual l'ésser humà arriba tard en el repartiment de dons i de virtuts i el seu destí acaba essent, justament, el de no tenir un lloc propi en la creació, cap essència o qualitat que el defineixi.

El mecanisme de René Descartes (1596-1650) és, també, una altra font d'inspiració dels transhumanistes¹. La recepció de la filosofia cartesiana no deixa

de ser polèmica, perquè el pare de la filosofia moderna, defensa l'existència de l'ànima i, suposadament, demostra la mateixa existència de Déu en les *Meditacions metafísiques*, però els ideòlegs transhumanistes, sobretot de tradició francesa, veuen en el pensament de l'autor del *Discurs del mètode*, un dels inspiradors del seu moviment.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

¹ A. VACCARI, *Dissolving nature: how Descartes make us posthuman*, en *Research in Philosophy and Technology* 16/1 (2012) 138-186.

PALABRA Y VIDA

La vida es un don,
la eutanasia un fracaso

A sí se titula una Nota del Episcopado español ante la tramitación y aprobación el 17 de diciembre de 2020 de la «Ley Orgánica de regulación de la eutanasia» que hay que llamar de eutanasia activa. La Ley se ha aprobado en el Congreso, sin debate público y sin escuchar a los expertos. Se quiere correr. Ahora está en el Senado siguiendo los trámites parlamentarios. Os resumo lo más fundamental de la Nota de los Obispos (10.12.2020).

La tramitación se ha realizado de manera sospechosamente acelerada, en tiempos de pandemia y estado de alarma, sin escucha ni diálogo público. El hecho es especialmente grave, ya que instaura una ruptura moral; un cambio en los fines del Estado: de defender la vida a ser responsable de la muerte infringida; y también de la profesión médica, «llamada en lo posible a curar o al menos aliviar, en cualquier caso a consolar, y nunca a provocar intencionadamente la muerte». Es una propuesta que hace juego con la visión antropológica y cultural de los sistemas de poder dominantes en el mundo.

La Congregación para la Doctrina de la Fe, con la aprobación expresa del Papa Francisco, publicó la Carta *Samaritanus bonus* (22.9.2020) sobre el cuidado de las personas en las fases críticas y terminales de la vida. El texto está en <https://press.vatican.va/content/salastampa/es/bollettino/pubblico/2020/09/22/carta.html>. Esta Carta ilumina la reflexión y el juicio moral sobre este tipo de legislaciones. También la Conferencia, con el documento «*Sembradores de esperanza. Acoger, proteger y acompañar en la etapa final de esta vida*», ofrece unas pautas clarificadoras sobre la cuestión. Se deben promover los cuidados paliativos, que ayudan a vivir la enfermedad grave sin dolor, y el acompañamiento integral, por tanto también espiritual, a los enfermos y a sus familias. Este cuidado integral alivia el dolor, consuela y ofrece la esperanza que surge de la fe y da sentido a toda la vida humana, incluso en el sufrimiento y la vulnerabilidad.

La pandemia ha puesto de manifiesto la fragilidad de la vida y ha suscitado solicitud por los cuidados, a la vez que indignación por el hecho de descartar la atención a personas mayores. Ha crecido la conciencia de que acabar con la vida no puede ser la solución para abordar un problema humano. Hemos agradecido el trabajo de los sanitarios y el valor de nuestra sanidad pública, reclamando incluso una mejora y una atención presupuestaria mayor. La muerte provocada no puede ser un atajo que nos permita ahorrar recursos humanos y económicos en los cuidados paliativos y el acompañamiento integral. Por el contrario, frente a la muerte como solución, hay que invertir en los cuidados y la cercanía que todos necesitamos en la etapa final de esta vida. Esta es la verdadera compasión.

La experiencia de los pocos países donde se ha legalizado (6) nos dice que la eutanasia incita a la muerte de los más débiles. Al otorgar este supuesto derecho, la persona, que se experimenta como una carga para la familia y un peso social, se siente condicionada a pedir la muerte cuando una ley la presiona en esta dirección. La falta de cuidados paliativos es también una expresión de desigualdad social. El Papa Francisco dijo: «La eutanasia y el suicidio asistido son una derrota para todos». La respuesta es no abandonar nunca a los que sufren, sino cuidar y amar. La respuesta debe ser la oración, el cuidado y el testimonio público que favorezcan un compromiso personal e institucional a favor de la vida, los cuidados y una genuina buena muerte en compañía y esperanza.

Finalmente, los Obispos piden a los que tienen responsabilidad en la toma de estas graves decisiones que actúen en conciencia, según la verdad y la justicia. Reflexionemos y actuemos en conciencia.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Jornada de la Sagrada Família,
a la Diòcesi i a La Seu d'Urgell

«**E**ls ancians, tresor de l'Església i la societat» fou el lema de la Jornada de la Família que se celebrà el diumenge dia 27 de desembre, coincidint amb la solemnitat de la Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep. La Subcomissió episcopal per a la Família i la Defensa de la Vida de la CEE va editar uns materials per a preparar aquesta jornada arreu de la Diòcesi.

Els bisbes de la Subcomissió van fer pública una nota on destacaven que en la tradició de l'Església hi ha un bagatge de saviesa que sempre ha estat la base d'una cultura de proximitat als ancians, una disposició a l'acompanyament afectuós i solidari en la part final de la vida.

Amb la mirada posada en la pandèmia actual, els bisbes recordaven les nombroses víctimes, entre les quals «ocupen un lloc privilegiat els nostres ancians». De manera especial assenyalaven: «centrem les nostres atencions i cures als ancians que encara estan malalts».

Aquesta és una festa que es viu amb intensitat a La Seu d'Urgell, on les religioses de la Sagrada Família d'Urgell, prop del sepulcre de la seva fundadora, la beata Anna M. Janer, celebraren en aquell dia una joiosa trobada de les comunitats de La Seu i d'Andorra, i l'Eucaristia d'acció de gràcies, el diumenge 27 de desembre, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric, dins la qual totes les germanes de la Sagrada Família d'Urgell renovaren els seus vots i feren ofrena total al Senyor de la seva vida consagrada.

L'Arquebisbe consagrà a Déu les famílies de la Diòcesi,

i van pregar per totes les famílies del món, consagrant-les a Déu per intercessió de la família de Jesús, Maria i Josep. L'Arquebisbe destacà les figures dels dos ancians, Simeó i Anna, acollidors de Jesús i testimonis de la seva llum, que fan valorar la vida llarga entregada per amor fins al final, sigui en el matrimoni i en la família, com en la vida consagrada i en el sacerdoci o en les missions.

► **Celebració de germanor a la residència del Seminari.** A la residència del Seminari de La Seu d'Urgell, els dies 24, 25 i 26 de desembre van tenir lloc diverses celebracions amb els residents, els sacerdots jubilats i el grup de seminaristes de la Diòcesi i, al tercer pis, el grup de residents de l'hospital que hi estan acollits des del mes de març.

El Seminari d'Urgell ha esdevingut en aquesta pandèmia un signe de l'hospitalitat que el Nadal reclama, i és així, com joves seminaristes i sacerdots vells, malalts de la residència i l'Arque-

bisbe i els sacerdots en actiu, han celebrat la fraternitat que es desprèn de l'amor del Naixement del Fill de Déu fet home.

L'Arquebisbe i els vicaris generals, el Rector del Seminari, i el Director de la residència sacerdotal, amb els sacerdots i seminaristes, van celebrar diversos àpats el 24, 25 i 26, brindant pel do de la vida i per la germanor i oberts a servir en tot moment els germans. La guitarra va acompanyar les nades que s'hi van cantar i així es van estrènyer els llaços de l'amor que també a totes les llars i, especialment, a les

residències d'ancians s'ha intentat procurar en aquest Nadal del 2020, que reclama major austeritat, menys visites presencials i àpats familiars més continguts.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

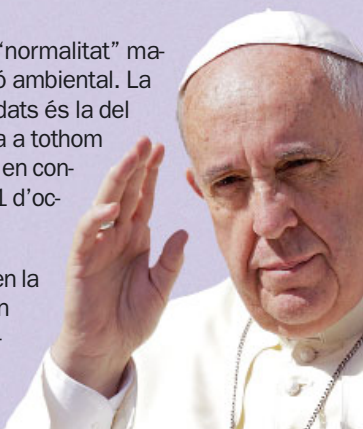

@Pontifex: «Preguem pels milions de refugiats interns que, com Jesús, Maria i Josep en la fugida a Egipte, viuen cada dia situacions de por, incertesa i incomoditats» (1 d'octubre).

@Pontifex: «Déu omnipotent, que estàs present en tot l'univers i en la més petita de les teves criatures, vessa en nosaltres la força del teu amor perquè cuidem la vida i la bellesa» (1 d'octubre).

@Pontifex: «No tornem a la "normalitat" malalta d'injustícies i degradació ambiental. La normalitat a la que estem cridats és la del Regne de Déu, on el pa arriba a tothom i l'organització social es basa en contribuir, compartir i distribuir» (1 d'octubre).

@Pontifex: «Seguim creixent en la consciència que tots vivim en una casa comuna com a membres de la mateixa família» (3 d'octubre).

Felicitació de Nadal i acte d'homenatge a Josep Danés i Torras

El dia 24 de desembre va tenir lloc la tradicional felicitació de les festes de Nadal de la Cúria diocesana a l'Arquebisbe d'Urgell, incloent-hi l'homenatge al qui fou arquitecte diocesà Sr. Josep Danés i Torras (Olot, 1891 - Olot, 1955). Enguany, per les mesures sanitàries, l'acte tingué lloc a la Catedral de La Seu d'Urgell.

L'acte va començar amb unes paraules de felicitació de Nadal del Vicari general, Mn. Josep M. Mauri, que va aprofitar per desitjar al Sr. Arquebisbe i a tots els assistents un Sant Nadal i que la llum de Jesús dissipés les tenebres que l'actual pandèmia ens ha portat.

La lliçó de *Laudatio* sobre el Sr. Josep Danés anà a càrrec del Sr. Carles Freixes Codina, Director del Museu diocesà de Solsona. Carles Freixes és arquitecte tècnic especialitzat en el camp de la restauració patrimonial i postgrau en direcció estratègica de museus i centres patrimonials. Forma part de la Comissió de Patrimoni del Bisbat de Solsona i ha treballat intensament en la conservació i salvaguarda del fons d'art de la Diòcesi. La seva vinculació amb el Museu és estreta des de l'any 2014 i n'és membre del Patronat.

Josep Danés cursà el batxillerat en els Escolapis d'Olot i, el 1909, es traslladà a Barcelona per fer la carrera d'arquitectura. Ja a l'inici dels estudis va ingressar en el Centre Excursionista de Catalunya, on va anar exercint diverses responsabilitats al llarg dels anys. En els seus viatges i excursions per Catalunya va desenvolupar la seva curiositat per la masia i l'arquitectura de muntanya. El 1914 va guanyar el concurs d'arquitectura convocat pel CEC amb la monografia d'una masia catalana de la comarca d'Olot. També durant l'època d'estudiant va entrar en contacte amb el catalanista i conservador partit de la Lliga Regionalista que, junt amb el seu convençut catolicisme, van constituir els seus grans eixos ideològics. El 1915, l'Institut d'Estudis Catalans li va encarregar l'estudi de l'Església de Sant Joan les Fonts i del pont romànic de Besalú (1917).

Per ajudar a finançar-se els estudis, va treballar per l'arquitecte Bernat Pejoan (1864-1926), un antic col·laborador d'Elies Rogent, en la restauració del monestir de Ripoll, cosa que va despertar el seu interès per l'art romànic català. En acabar la carrera el 1916, havia tingut com a companys els arquitectes Joan Bergós, Lluís Bonet i Garí, Francesc Fol-

Felicitació de Nadal de Mn. Josep M. Mauri

guera i Grassi, Cèsar Martinell i Brunet, Isidre Puig i Boada, Antoni Puig i Gairalt, Josep Francesc Ràfols i Ramon Reventós, tots ells integrants de l'anomenada segona generació d'arquitectes noucentistes que, malgrat la influència gaudiniana, van trencar amb el Modernisme incorporant en la seva arquitectura un cert llenguatge clàssic i elements de l'arquitectura rural catalana. El seu interès per la masia va fer que el 1924 se li encarregués la codirecció de l'Estudi de la Masia Catalana, un gran projecte d'investigació finançat pel científic i mecenes Rafael Patxot (1872-1964). L'interès que tenia per l'estudi sistemàtic de la masia segurament va influir en que afegís relleus de sol en diversos dels seus treballs arquitectònics.

Un cop llicenciat compartí despatx amb Bernat Pejoan durant dos anys, de qui va acabar heretant la clientela i el càrrec d'arquitecte del Bisbat d'Urgell. Després va obrir un despatx propi a Barcelona on aviat va tenir importants encàrrecs com la torre de José Luis Pascual de Zulueta (1924) a la ciutat jardí de la Cooperativa de Periodistes del barri de la Salut. També diversos blocs de pisos situats als voltants de Montjuïc (Gran Via de les Corts Catalanes, carrer Tamarit, carrer França Xica n. 13, 15 i 17), ampliacions i reformes a la Fàbrica de Sanitaris Sangrà (1924-1932) a la Carretera del Port i dos grans temples: el de la Mare de Déu dels Àngels (1934) i el de la Bonanova (1940).

La seva obra s'estén a vint comarques catalanes, a més d'Andorra, València i Mallorca. Hi trobem especialment moltes actuacions a Ribes de Freser,

on va ser l'arquitecte municipal, i a Olot, on hi conservava vincles socials, amistats i família. La seva relació amb el CEC i la seva afició per l'arquitectura de muntanya el van portar a actuar en pràcticament tot el Pirineu on, a més, va estudiar in situ les esglésies romàniques de la Vall de Boí per al Servei de Catalogació de Monuments de la Mancomunitat de Catalunya, i l'arquitectura aranesa, que seria una de les seves fonts d'inspiració.

El 1922 va rebre l'encàrrec d'un nou santuari i complex hotel·ler de Núria per part del bisbe d'Urgell Justí Guitart i també diverses obres públiques a Ribes de Freser, com l'ampliació de l'escorxador (1933-1934), la Font de la Margarideta (1933), una important reforma i ampliació de l'Escola Pública (1936), un jardí públic (1936), mobiliari urbà (1934), urbanització de la plaça del Mercat (1941-1943), un indicador turístic (1942-1944), el pont sobre el riu Segadell (1943), ampliació i la creu del cementiri (1945-1946) i el monument als Caiguts de la Guerra Civil (1942-1943), entre altres obres menors. A fora de Catalunya va fer els pavellons escolars del Castell d'Onda, a Castelló de la Plana, les reformes i ampliacions de Can Tem de Camps, a Mallorca i una fàbrica a Oriola (Alicant).

A continuació, Mn. Ignasi Navarri, Vicari general, va fer un repàs del que havia estat l'any 2020 per a la Diòcesi i el Coprincipat episcopal d'Andorra.

L'Arquebisbe Joan-Enric va tancar l'acte felicitant el Nadal als col·laboradors i membres de la Cúria i a les seves famílies, i es van cantar algunes nades.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [He 5,1-10 / Sl 109 / Mc 2,18-22]. *Tortosa*: □ Sant Ildefons, bisbe. *Urgell*: ■ Sant Jaume Hilari Barbal i Cosín, rel. La Salle i mr. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana.

19. ■ Dimarts [He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28]. Santa Agnès (s. IIIIV), vg. i mr.; sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla,

card.; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prevs., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. ■ Dimecres [He 7,1-3.15-17 / Sl 109 / Mc 3,1-6]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà i mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Dijous [He 10,32-36 / Sl 33 / Jo 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus dia-

ques Auguri i Eulogi, mrs. (259); beata Josepa Maria de santa Agnès, vg. agustina, de Benigànim.

22. ■ Divendres [He 8,6-13 / Sl 84 / Mc 3,13-19]. Sant Vicenç (Vicent), diaca a Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. IIIIV); sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.

23. □ Dissabte [He 9,2-3.11-14 / Sl 46 / Mc 3,20-21]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. *Tortosa*: ■ Sant Francesc Gil de

Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indoxina, 1745), nat a Tortosa. Esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

24. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Jn 3, 1-5.10 / Sl 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20]. Sant Francesc de Sales (Savoia, 1567 - Lió, 1622), bisbe de Ginebra i dr. de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; sant Felicià, bisbe i mr.; Mare de Déu de la Pau (Ronda).

Diumenge II de durant l'any (B)

COMENTARI

«Parleu, que el vostre servent us escolta»

A l'inici de tot seguiment del Senyor hi ha una crida, una vocació. Ho veiem a les lectures d'avui. A la primera un jove i inexpert Samuel sent la crida de Déu però no la reconeix fins que finalment a la tercera vegada i ajudat pel sacerdot Elí sap reconèixer la paraula de Déu. *El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: Samuel, Samuel.* I ara sí, ara ja sap reconèixer la veu del Senyor i aquí es mostra la seva disponibilitat absoluta: *Parleu que el vostre servent us escolta.* Ja abans havia mostrat la seva disposició a fer el que li manessin dient a Elí: *Aquí em teniu.* Ara comença la seva missió de profeta: *El Senyor no va deixar de complir mai cap de les seves profecies.*

La mateixa disponibilitat i entrega la trobem a l'Evangeli. Tot comença amb les paraules del Baptista: *Mireu l'anyell de Déu.* Llavors Andreu i Joan van seguir Jesús. Tenien una inquietud, un neguit; per això Jesús els pregunta: *Què voleu?* Els deixebles li responen volent saber on s'allotjava, però Jesús no els dona una resposta teòrica sinó: *Veniu i ho veureu.* És aquest contacte amb Jesús el que transformarà les seves vides. I d'aquest contacte amb Jesús neix l'apòstol, aquell que es converteix en predicador de la bona nova de Jesús. *El primer amb qui Andreu trobà fou el seu germà Simó i li digué: Hem trobat el Messies. I l'acompanyà on era Jesús.* Andreu no li ha d'explicar res, sinó conduir-lo fins al Mestre. Aquest ja s'encarregarà d'instruir-lo. Comença ara la vida dels apòstols.

Sant Pau ens recorda la transformació que ha operat en nosaltres el Senyor: *No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu? No sabeu que no sou vostres?* La crida de Déu canvia les nostres vides. Ja no podem viure de cara als nostres interessos o preocupacions sinó només de cara al Senyor. Tota la nostra vida, el nostre cos, les nostres preocupacions estan centrades només en seguir la crida del Senyor. Tots hem rebut aquesta crida, com Samuel, com Joan, com Andreu. Ens cal escoltar-la i dir, disposats a seguir-lo, *aquí em teniu.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquell temps Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Ves-te'n a dormir.» I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.» Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Ves a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta.» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.» Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

▶ Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu, Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: / Com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor.» R.

Anuncio amb goig la salvació / davant del poble en dia de gran festa, / no puc deixar d'anunciar-la; / ho sabeu prou, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors als seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos. ¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriífiqueu-lo en el vostre cos.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir «mestre», «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 3,3b-10.19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde se encontraba el Arca de Dios. Entonces el Señor llamó a Samuel. Este respondió: «Aquí estoy». Corrió adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado. Vuelve a acostarte». Fue y se acostó. El Señor volvió a llamar a Samuel. Se levantó Samuel, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado, hijo mío. Vuelve a acostarte». Samuel no conocía aún al Señor, ni se le había manifestado todavía la palabra del Señor. El Señor llamó a Samuel, por tercera vez. Se levantó, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Comprendió entonces Elí que era el Señor el que llamaba al joven. Y dijo a Samuel: «Ve a acostarte. Y si te llama de nuevo, di: "Habla, Señor, que tu siervo escucha"». Samuel fue a acostarse en su sitio. El Señor se presentó y llamó como las veces anteriores: «Samuel, Samuel». Respondió Samuel: «Habla, que tu siervo escucha». Samuel creció. El Señor estaba con él, y no dejó que se frustrara ninguna de sus palabras.

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. / Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides holocaustos ni sacrificios expiatorios; / entonces yo digo: «Aquí estoy». R.

«Como está escrito en mi libro» / para hacerte voluntad. / Dios mío, lo quiero, y llevo tu ley en las entrañas». R.

He proclamado tu justicia / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios, Señor, tú lo sabes. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 6,13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Y Dios resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros con su poder. ¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la inmoralidad. Cualquiera pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca contra su propio cuerpo. ¿Acaso no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo, que habita en vosotros y habéis recibido de Dios? Y no os pertenecéis, pues habéis sido comprados a buen precio. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios». Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les preguntó: «¿Qué buscáis?». Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?». Él les dijo: «Venid y veréis». Entonces fueron, vieron donde vivía y se quedaron con él aquel día; era como la hora décima. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo)». Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce: Pedro)».